

om det tydske Forbund og tydsk Genhed. Dog, Enhver maa have sin individuelle Anskuelse om disse Bestræbelser. Jeg skal ikke forsøge at rokke Mænds Anskuelser, der maae være saa grundfæstede som det hviderede Ministeriums, og som langt dybere end jeg maae være inde i Tingenes Gang (Hør! Tscherning: Deri ligger det netop!). Men, mine Herrer! og det vil jeg svare Afbryderne, til hvilke jeg stadig har den Fornøielse at regne det ærede Medlem (Tscherning) — han maatte forøvrigt med Fornøielse afbryde mig, hvis det kunde oplære Discusstionen; men, naar det ikke er saa, veed jeg ikke, hvad disse hyppige Afbrydelser skulle føre til — altsaa mine Herrer! der er ikke Tale om, hvorledes disse Genhedsbestræbelser i Tiden maatte stille sig, der er ikke Tale om, at det, vi saae i 1848, skulde fremstaae i en ny Skikkelse; her er derimod Tale om det Faktiske, det historiske Begrundede; her er Tale om, hvad der allerede er udtalt i Wieneractens 19de Artikel; her er Tale om, hvad der er udtalt mangfoldige Gange i de Forhandlinger, som gik forud for denne Act; her er Tale om, hvad der faktisk er gennemført i en meget væsentlig Deel af det tydske Rige; her er Tale om en Myndighed, som mangfoldige Gange har gjort sig gjældende, og som endnu ikke er tilintetgjort; derfor kunne vi vel vente, at man ikke ganske skal overse det der er, lad saa Fremtiden raade for, hvad der bliver. Den ærede Finanzminister erklærede igit, at Tydskland ikke var Herre over sin Skjæbne. Nei tilvisse! intet Folk, intet Land er, i den Forstand han siger det, Herre over sin Skjæbne; men overfor den danske Regjering, overfor den danske Rigsdag kunne vi vel kalde Tydskland Herre over sin Skjæbne (Tscherning: Hvad vil det sige?). Det vil sige, at vi ikke kunne raade over den, og forsaavidt Nogen kan raade over den, saa er det Tydskland og ikke os. Idet den ærede Finanzminister vendte sig til Forholdene i Holsteen, søgte han, hvad der saa ofte skeer, ligesom at bortdrage Tanken fra det, der tidligere var foregaaet, idet han næsten syntes at troe, at det kun var enkelte ivrige Partigangere, som havde stræbt efter en Genhed,

der syntes os saa farlig. Men hvo vare det, som i Oprørstiden valgte Medlemmerne til den oprørste Forsamling, der holdtes i Kiel? Hvo valgte Medlemmerne af Frankfurter-Parlamentet? Hvo var det, der stod i Faren, som ved Fredericia og Idsted kæmpede med vore Soldater? Det var visseelig ikke disse saa Partigangere; thi ellers vilde Faren ikke have været saa stor. Og er det ikke i selve dette Dieblik oftere anerkjendt, at Modstandsbevægelsen ikke er trængt tilbage? Den ærede Minister vil kunne oplyse, om der ikke i Holsteen netop i den sidste Tid findes meget alvorlige og farevækkende Bestræbelser? om der ikke der atter har dannet sig talrige sammensatte Foreninger? Det er idetmindste af en dansk Mand, der har opholdt sig i Holsteen, udtalt, at der har dannet sig en vidt forgrenet Forening, der fører Navnet: „Frankenverein“, og som har til Formaal at organisere Modstanden. Jeg tør ikke indestaae derfor, men muligviis kan Regjeringen oplære det. Og jeg vil spørge Regjeringen, om der ikke i Communalraadene i de vigtigste Byer i Holsteen sidde Mænd, som ikke ere den danske Sag syn-derlig hengivne? Ogsaa det vil den muligviis kunne oplære. Saa ganske ligegyldige for Faren kunne vi dog altsaa ikke være. Naar den ærede Finanzminister har erklæret, at, dersom han tiltroede sig Kraft til ad administrativt Veie at gennemføre en Lov som denne, da maa Forsamlingen ogsaa troe ham paa Ordet, saa skal jeg dertil bemærke, at, idet Forsamlingen voterer Loven, maa den selv bedømme, hvorvidt det er muligt at gennemføre den. Bistnok vil Ministeren have bedre Indsigt end de fleste af os i, om han kan udføre denne sin Gjerning, men ene kan han dog ikke staae i Afgjørelsen af dette Spørgsmaal. Naar den ærede Minister i Anledning af, hvad Udvalget har udtalt angaaende Underhandlingerne med Oldenburg, har sagt, at det var Uret, at Udvalget ikke havde udhævet hans Erklæring: at, dersom Underhandlingerne ikke førte til noget Resultat, kunde han trøe til at staae en Toldlinie omkring Enclaverne, saa maa jeg dertil bemærke, at jeg ikke troer, at det er ganske heldigt — uagtet det naturligviis maa være